

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ  
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΖΑΚΥΝΘΟΥ  
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Αριθμός απόφασης: 29/2019  
(αριθμός κατάθεσης αίτησης 142/2018)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή, Πρόεδρο  
Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα, συνεδρίασε δημόσια στο  
ακροατήριό του στις 16 Ιανουαρίου 2019, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Της αιτούσας : εδρεύουσας στην Αθήνα επί της οδού Λαζάρου  
Σώγου, αριθμ. 4, αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία "GEA-  
GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ  
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ  
ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ  
ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ /ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ" και τον διακριτικό  
τίτλο "GEA-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ", με ΑΦΜ 997495285 ΔΟΥ  
Ψυχικού, όπως νομίμως εκπροσωπείται, η οποία εκπροσωπήθηκε στο  
Δικαστήριο από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της

Των καθ' ων η αίτηση : 1) ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία  
όπως νομίμως εκπροσωπείται, στην  
εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο  
το οποίο βρίσκεται στη στην περιοχή  
η οποία δεν εκπροσωπήθηκε  
στο Δικαστήριο από πληρεξούσιο Δικηγόρο, 2) ατομικής επιχείρησης  
, στην εκμετάλλευση του οποίου  
ανήκει το εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται

στη στην περιοχή που  
παραστάθηκε στο Δικαστήριο με την πληρεξούσια δικηγόρο του  
3) ατομικής επιχείρησης  
στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το εστιατόριο με το  
διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται στη  
στην περιοχή που δεν  
εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από πληρεξούσιο Δικηγόρο, 4) ατομικής  
επιχείρησης στην εκμετάλλευση του οποίου  
ανήκει το εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται  
στη στην περιοχή  
που δεν εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από πληρεξούσιο Δικηγόρο, 5)  
ατομικής επιχείρησης του  
στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το καφέ-ζαχαροπλαστείο  
με το διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται  
στη στην περιοχή  
που δεν εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο από πληρεξούσιο Δικηγόρο και 6)  
ατομικής επιχείρησης στην εκμετάλλευση της  
οποίας ανήκει το εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο  
το οποίο βρίσκεται στη στην περιοχή  
που δεν εκπροσωπήθηκε στο Δικαστήριο  
από πληρεξούσιο Δικηγόρο.

Η αιτούσα ζητά να γίνει δεκτή η από 18-09-2018 αίτησή της, που  
κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου με αριθμό κατάθεσης  
δικογράφου 142/2018, της οποίας δικάσιμος προσδιορίστηκε αρχικά η  
14.11.2018 και κατόπιν αναβολής η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας .

Κατά την συζήτηση της υποθέσεως, που έγινε στο ακροατήριο του  
Δικαστηρίου τούτου, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παρισταμένων ως άνω  
διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα προφορικά και δια των κατατεθέντων  
σημειωμάτων τους ισχυρίστηκαν αυτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ  
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η αιτούσα με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου της, που καταχωρήθηκε στο δικόγραφο της αίτησης με σημείωση του Δικαστή, ελλείπει τήρησης πρακτικών συνεδρίασης, παραιτήθηκε από το υπό κρίση δικόγραφο της αίτησης ως προς τους 1ο, 3ο, 4ο, 5ο και 6η των καθόν πριν το Δικαστήριο προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης. Επομένως, ως προς αυτούς θεωρείται πως η αίτηση δεν ασκήθηκε και η εκκρεμής δίκη καταργείται (άρθρα 294, 295 παρ.1 και 297 ΚπολΔ, που εφαρμόζονται κατ' αναλογία και στην προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων ΜΠΘεσ 199989/2003 ΝΟΜΟΣ).

Με την κρινόμενη αίτηση η αιτούσα εκθέτει ότι συστάθηκε και λειτουργεί νόμιμα, κατά τις διατάξεις του νόμου 2121/1993, ως μόνος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων, των Ελλήνων μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου, και ότι οι ως άνω αναφερόμενοι μουσικοί, τραγουδιστές-ερμηνευτές και παραγωγοί, της έχουν αναθέσει τη διαπραγμάτευση για τον καθορισμό και την είσπραξη της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993. Ότι αυτή (αιτούσα), ως η μόνη στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης των άνω κατηγοριών δικαιούχων έχει συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς, και ενδεικτικά αναφερόμενους, αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες η αιτούσα νομιμοποιείται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων. Ότι, περαιτέρω, υπό την ιδιότητά της αυτή και έχοντας την προβλεπόμενη από το νόμο αρμοδιότητα και υποχρέωση,

μεταξύ άλλων της είσπραξης, της δικαστικής διεκδίκησης και της διανομής της από το νόμο προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών της, συνέταξε αμοιβολόγιο κατά τα προβλεπόμενα στις οικείες διατάξεις, το οποίο δημοσίευσε κατά νόμο, καλώντας αυτούς σε σύναψη σχετικής συμφωνίας για την καταβολή των νομίμων αμοιβών τους. Ισχυριζόμενη, τέλος, ότι ο δεύτερος καθού που διατηρεί και εκμεταλλεύεται κατάσταση υγειονομικού ενδιαφέροντος στη παρότι προβαίνει ανελλιπώς σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους σε αόριστο αριθμό προσώπων-πελατών του, χρησιμοποιώντας υλικούς φορείς ήχου με εγγεγραμμένο μουσικό ρεπερτόριο, και εκπομπές με ενσωματωμένη μουσική, των οποίων έχει προβεί σε δειγματοληπτική αναφορά στο δικόγραφο της, αρνείται να προβεί σε οποιαδήποτε διαπραγμάτευση και καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που δικαιούνται τα μέλη της βάσει του ήδη καθορισμένου αμοιβολογίου, ζητά:

α) να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που δικαιούνται για την παραπάνω αιτία, για το χρονικό διάστημα από την 1-1-2011 έως τις 31-12-2017, στο ποσό των 100 ευρώ ετησίως, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα, και συνολικά για το παραπάνω χρονικό διάστημα στο ποσό των 700 ευρώ, πλέον του εκάστοτε αναλογούντος ΦΠΑ, όπως αυτό (ποσό) αναλύεται ειδικότερα στην αίτηση, β) να υποχρεωθεί ο δεύτερος καθού να της καταβάλει προσωρινά το ήμισυ των αιτούμενων ποσών, με το νόμιμο τόκο από την πρώτη ημέρα κάθε επόμενου έτους χρήσης, άλλως από την επομένη της επίδοσης της αίτησης και γ) να υποχρεωθεί ο δεύτερος καθού η αίτηση να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποιήθηκε, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, και τέλος, να καταδικαστεί αυτός στην πληρωμή της δικαστικής δαπάνης της αιτούσας. Με τα ανωτέρω περιεχόμενο και αιτήματα η ένδικη αίτηση αρμοδίως και παραδεκτώς φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του αρμοδίου τούτου, καθ' ύλην και κατά τόπον δικαστηρίου, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων [άρθρα 25 παρ. 2, 683 επ. ΚΠολΔ και 22 παρ. 7 εδ. α' Ν. 4481/2017], είναι επαρκώς ορισμένη και νόμιμη, παρά τα περί του αντιθέτου ισχυριζόμενα από τον καθού, στηριζόμενη στις διατάξεις των

άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 32 παρ. 1, 46, 47, 49 του ν. 2121/1993 (όπως το τελευταίο άρθρο έχει τροποποιηθεί με το άρθρο 54 παρ. 6 του ν. 4481/2017 και ισχύει σήμερα), 2 παρ. 1 και 3, 6, 7 παρ. 1, 22, 23, 24 του ν. 4481/2017 (τα οποία έχουν εφαρμογή εν προκειμένω, κατ' άρθρα 53 παρ. 11 και 54 παρ. 1 του ν. 4481/2017, ως εκ του χρόνου άσκησης της ένδικης αίτησης [19.09.2018], μετά την έναρξη ισχύος του πιο πάνω νόμου [20.7.2017]), 2-5, 7, 12 ν. 2054/1992, 346 ΑΚ, 728 παρ. 1ς, 729 παρ. 2 και 176 ΚΠολΔ. Σημειωτέον ότι νόμιμα ζητείται με την ένδικη αίτηση ο καθορισμός και η προσωρινή επιδίκαση της εύλογης αμοιβής της αιτούσας για χρήση που έχει, ήδη, πραγματοποιηθεί πριν από την άσκηση της αίτησης, καθόσον με την προαναφερθείσα διάταξη του άρθρου 22 παρ. 7 εδ. α' του ν. 4481/2017 προβλέπεται πλέον, ρητά ότι, «σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε» (η τελευταία πρόβλεψη δεν υπήρχε στις διατάξεις του άρθρου 49 ν. 2121/1993), χωρίς να αποκλείεται η εφαρμογή της, ως άνω, διάταξης για χρήση που ανάγεται σε παρελθόντα χρόνο. Περαιτέρω, το παρεπόμενο αίτημα για την καταβολή τόκων για χρονικό διάστημα προγενέστερο της επίδοσης της αίτησης ελέγχεται ως μη νόμιμο και απορριπτό, δοθέντος ότι η αιτούσα δεν επικαλείται αντίστοιχη όχληση του δεύτερου καθού για μη καταβολή των άνω ποσών, ούτε συνάγεται δήλη ημέρα καταβολής τους, ενώ όσον αφορά στο ποσό που αντιστοιχεί στο νόμιμο ΦΠΑ, η περί τοκοδοσίας υποχρέωση γεννιέται από τη στιγμή της καταβολής της εύλογης αμοιβής και εκδόσεως της σχετικής προς τούτο απόδειξης από την αιτούσα (ΑΠ 80/1999 αδημ., ΕφαΘ 8884/2003 ΕλλΔνη 45.1102). Επιπλέον,

πρέπει να σημειωθεί ότι το παρόν δικαστήριο, δικάζει μεν κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η παρούσα, όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο, δηλαδή, που σκοπεύει στην εξασφάλιση ή τη διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση καταστάσεως, αλλά, μέτρο που σκοπεύει στην ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕφΘεσ 259/2010 ΤΝΠ Νόμος, ΕφαΘ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179) και, συνακόλουθα, για τον προσωρινό προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν απαιτείται η επίκληση και συνδρομή επείγουσας περίπτωσης ή επικείμενου κινδύνου, απορριπτομένου για το λόγο αυτό του σχετικού ισχυρισμού του καθού. Πρέπει, επομένως, η ένδικη αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί και ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, αντίστοιχα, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του δικαστηρίου τούτου, και από όλα, ανεξαιρέτως, τα έγγραφα που οι διάδικοι προσκομίζουν με επίκληση πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα, ουσιώδη πραγματικά περιστατικά : Η αιτούσα είναι αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, συνιστά ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με μόνους εταίρους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης "GRAMMO", "ΕΡΑΤΩ" και "ΑΠΟΛΛΩΝ". Η ίδρυσή της έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του ν. 2121/1993, όπως μεταγενέστερα τροποποιήθηκε και ισχύει σήμερα. Περιλαμβάνει, όπως προαναφέρθηκε, ως μέλη της τους εξής οργανισμούς: 1) την αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία GRAMMO, που έχει νόμιμα συσταθεί και έχει ως μέλη τις δισκογραφικές εταιρείες -παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας, 2) τον αστικό μη κερδοσκοπικό συνεταιρισμό περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία ΕΡΑΤΩ, που έχει ως μέλη του τους Έλληνες τραγουδιστές και 3) τον αστικό μη κερδοσκοπικό συνεταιρισμό περιορισμένης ευθύνης με τον διακριτικό τίτλο ΑΠΟΛΛΩΝ, που έχει ως μέλη του Έλληνες μουσικούς. Από τα μέλη των ανωτέρω οργανισμών, μουσικούς, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, έχει ανατεθεί η διαχείριση των συγγενικών τους

δικαιωμάτων για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυση εκάστου των ανωτέρω οργανισμών, έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 44-57 του ν. 2121/93 και η λειτουργία αυτών εγκρίθηκε με νόμιμα δημοσιευμένη στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως απόφαση του Υπουργείου Πολιτισμού, το οποίο και ελέγχει, σύμφωνα με τις παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ως άνω, νόμου, τον αριθμό των καλλιτεχνών που έχουν αναθέσει στους παραπάνω οργανισμούς τη διαχείριση των εξουσιών που απορρέουν από τα περιουσιακά τους δικαιώματα επί των έργων τους, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ν. 2121/93 και των κανονισμών του. Όπως δε προκύπτει από τους προσκομιζόμενους από την αιτούσα καταλόγους των μελών της ο αριθμός τούτων είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι η αιτούσα αντιπροσωπεύει την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Συνεπώς, τεκμαίρεται, εν προκειμένω, με βάση και το άρθρο 7 του ν. 4481/2017, ότι ο αιτών οργανισμός έχει την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων, όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις πιο πάνω κατηγορίες και, ως εκ τούτου, νομιμοποιείται, ενεργώντας στο όνομά τους, στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών του. Μεταξύ άλλων, νομιμοποιείται να αξιώνει (με κατάρτιση συμβάσεων ή σε περίπτωση διαφωνίας δικαστικά) την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 ν. 2121/1993 εύλογη αμοιβή από εκείνους, οι οποίοι, χωρίς την άδεια των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και την καταβολή αμοιβής, προβαίνουν σε ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και παρουσίαση έργων και προγραμμάτων, στα οποία συμμετέχουν οι δικαιούχοι-μέλη της αιτούσας, ενώ, εξάλλου, η τελευταία υποχρεούται να προβαίνει σε σχετικές διαπραγματεύσεις με τους χρήστες, προς κατάρτιση συμφωνιών για την εύλογη αμοιβή, και να την εισπράττει. Επιπρόσθετα, η αιτούσα έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς, μερικοί από τους οποίους αναφέρονται στην αίτηση, συμβάσεις αμοιβαιότητας, σύμφωνα με τις οποίες νομιμοποιείται





του - που, σημειωτέον συγκροτούν την έννοια του «κοινού». Δηλαδή η μουσική και τα τραγούδια, ήτοι οι δημιουργίες των καλλιτεχνών, και η χρήση των φωνογραφημάτων των μελών της αιτούσας, για τους οποίους ενεργεί αυτή, προβάλλονταν και από την τηλεόραση και συνεπώς οι πελάτες της επιχείρησης του καθού είχαν τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν μέσω αυτής. Είναι προφανές, λοιπόν, ότι, εν προκειμένω, παρόλο που δεν γίνεται εκ μέρους του καθού χρήση υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής, και δη, για χρήση της τηλεοπτικής μετάδοσης, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μία άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο, γίνεται, εκ νέου, άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ η αιτούσα, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς προς καταβολή εύλογης αμοιβής δεν είχε αποβλέψει σε τούτο. Έτσι, ο καθού, ως χρήστης και λήπτης της τηλεοπτικής μετάδοσης ηχογραφημένης μουσικής και τραγουδιών, παρουσίασε αυτά χωρίς δικαίωμα, σε άλλο από το προοριζόμενο κοινό, προς εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερόμενων επιχειρηματικών του σκοπών και η ενέργειά του αυτή θεωρείται «δημόσια παρουσίαση», υπό την έννοια του άρθρου 3 §2 του ν. 2121/1993, των διαχειριζομένων και προστατευομένων από την αιτούσα έργων (ΔΕΚ Διάταξη C-136/2009 της 18-3-2010). Σε κάθε δε περίπτωση πιθανολογήθηκε ότι ο δεύτερος καθού χρησιμοποίησε για την ανωτέρω ατομική του επιχείρηση υλικούς φορείς ήχου που έχουν νόμιμα παραχθεί και φέρουν εγγεγραμμένες ερμηνείες-εκτελέσεις Ελλήνων και ξένων ερμηνευτών, για την ψυχαγωγία των πελατών του, χρήση η οποία είναι γι'αυτόν, όπως προαναφέρθηκε, χρήσιμη και όχι απαραίτητη. Ο καθού, παρόλα αυτά, ισχυρίζεται ότι δεν έχει υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής στην αιτούσα, καθώς έχει συνάψει σύμβαση με την εταιρεία  
δυνάμει της οποίας η μουσική και τα τραγούδια που εκτελούνται



στο κατάστημά του απαλλάσσονται από την υποχρέωση καταβολής πνευματικών δικαιωμάτων και συγγενικών δικαιωμάτων. Ο ισχυρισμός όμως αυτός κρίνεται απορριπτέος διότι, όπως προαναφέρθηκε, η αιτούσα είναι ο μόνος αντιπροσωπευτικός στην Ελληνική Επικράτεια ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, ο οποίος εκπροσωπώντας τους ανωτέρω οργανισμούς-μέλη του δικαιούται να διαπραγματεύεται, να χορηγεί άδειες, να συμφωνεί το ύψος των αμοιβών, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια, να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες και να τη διανέμει στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης (άρθρο 5 παρ. 1 και άρθ. 6 του ν. 4481/2017), σε συνδυασμό με το άρθρο 7 του ίδιου νόμου στο οποίο προβλέπεται ότι “1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του ν. 2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους.....”. Περαιτέρω, σε αντίθεση με την διαχείριση του πνευματικού δικαιώματος, η οποία δεν υπόκειται σε καθεστώς υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης, η εύλογη αμοιβή για τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και παρουσίαση στο κοινό ηχογραφημένης μουσικής που λαμβάνει χώρα στην Ελλάδα υπόκειται σε καθεστώς υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης. Αυτό σημαίνει, σύμφωνα και με τα παραπάνω αναφερόμενα, ότι μόνο η αιτούσα ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιείται να την εισπράξει και συγχρόνως μόνο η καταβολή σ' αυτήν απαλλάσσει τον χρήστη μουσικής από οποιαδήποτε

υποχρέωση. Εξάλλου, σύμφωνα και με το προαναφερόμενο άρθρο 7 του ν. 4481/2017 εισάγεται τεκμήριο εκπροσώπησης του συνόλου των δικαιούχων και του συνόλου των έργων τους από οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, ενώ εκ της αμοιβής αυτής δεν χωρεί παραίτηση εκ μέρους των δικαιούχων. Από το προσκομιζόμενο αποδεικτικό υλικό δεν πιθανολογήθηκε ότι η ανωτέρω αναφερόμενη από τον καθού εταιρία αποτελεί οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων. Αντιθέτως, όπως προκύπτει και από την προσκομιζόμενη σύμβαση πρόκειται για εταιρεία παροχής υπηρεσιών προώθησης μουσικής και συνεπώς σε καμία περίπτωση δεν μπορεί αυτή να απαλλάξει τους χρήστες-πελάτες της από την καταβολή στην αιτούσα των συγγενικών δικαιωμάτων ηχογραφημένης μουσικής. Δεν προσκομίσθηκε άλλωστε από τον δεύτερο καθού το καταστατικό αυτής ώστε να διαπιστωθεί ποια είναι τα τραγούδια που κατά τους ισχυρισμούς του δεν έχουν παραχωρηθεί σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και αν αυτά συμπίπτουν με τα αναφερόμενα στην υπό κρίση αίτηση. Σε κάθε δε περίπτωση από το γεγονός ότι ο δεύτερος καθού ενδεχομένως να κάνει χρήση μουσικής και τραγουδιών με την άδεια της ανωτέρω εταιρείας δεν πιθανολογείται ότι κάνει αποκλειστικά χρήση μόνο αυτών και ότι δεν έκανε χρήση και των έργων που προστατεύονται από την αιτούσα. Συνεπώς, υφίσταται στην υπό κρίση περίπτωση δικαίωμα της αιτούσας να αξιώσει εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων των μελών της, που λαμβάνει χώρα στο ως άνω κατάστημα του δεύτερου καθού και αυτός έχει αντίστοιχη υποχρέωση να καταβάλει στην αιτούσα την εν λόγω αμοιβή. Με βάση τα παραπάνω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο δεύτερος καθού για την χρήση των υλικών φορέων ήχου για τα έτη 2011 έως 2017 πρέπει να καθορισθεί με βάση το προαναφερόμενο κοινό αμοιβολόγιο που συνέταξε η αιτούσα και ανέρχεται στο ποσό των 100 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ανά έτος, λαμβανομένου υπόψη ότι για επιχειρήσεις που λειτουργούν μέχρι και πέντε μήνες το έτος, όπως εν



προκειμένου, ορίζεται ως αμοιβή το 50% των αναφερομένων στο αμοιβολόγιο ποσών, και συνολικά το ποσό των (100 ευρώ χ 7 έτη ) 700 ευρώ πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ. Συνεπώς η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή πρέπει να καθορισθεί προσωρινά από το δικαστήριο τούτο, καθώς και να επιδικασθεί προσωρινά το ήμισυ του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων μελών της αιτούσας, καθόσον πολλοί από αυτούς αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των άμεσων βιοτικών τους αναγκών, ενώ επείγει και η κάλυψη των εξόδων της αιτούσας (ως εκ περισσού αναφερόμενα τα ανωτέρω, καθόσον, όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, η υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚποΛΔ, τέτοιο δηλαδή που αποσκοπεί στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή τη ρύθμιση της κατάστασης, αλλά μέτρο που αποσκοπεί στην ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς). Τέλος, πρέπει να υποχρεωθεί ο δεύτερος καθού να προσκομίσει στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ανωτέρω έτη, για να καταστεί δυνατή η διανομή της εν λόγω εύλογης αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων (άρθρο 24 παρ. 1 του ν. 4481/2017). Με βάση τις ανωτέρω σκέψεις και παραδοχές, πρέπει να γίνει δεκτή η αίτηση, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, και ως ουσία βάσιμη κατά τα αναφερόμενα στο διατακτικό της παρούσας και να καταδικαστεί ο καθ'ού στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της αιτούσας (άρθρα 191 παρ. 2, 176 ΚΠολΔ και 84 παρ. 2 Ν. 4194/2013), ως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.


#### ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

**ΘΕΩΡΕΙ** ότι δεν ασκήθηκε η αίτηση ως προς τους 1η, 3η, 4η, 5η και 6η των καθών.

**ΔΙΚΑΖΕΙ** αντιμωλία του δεύτερου των καθών.

**ΔΕΧΕΤΑΙ** την αίτηση.

**ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ** προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που οφείλει ο δεύτερος των καθών να καταβάλει στην αιτούσα, για τα έτη 2011



7ο φύλλο της υπ' αριθμ. 291/2019 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ζακύνθου  
(Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων)

έως 2017 στο συνολικό ποσό των επτακοσίων ευρώ (700 ευρώ = 100 ευρώ/έτος) πλέον του αναλογούντος νομίμου ΦΠΑ.

**ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ** τον δεύτερο καθού να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα, και κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία, το ήμισυ του πιο πάνω ποσού, και συγκεκριμένα το ποσό των τριακοσίων πενήντα (350) ευρώ, με το νόμιμο τόκο, ως προς το ποσό της εύλογης αμοιβής από την επομένη της επίδοσης της αίτησης, και ως προς το ποσό του Φ.Π.Α. από την επομένη της έκδοσης νόμιμου παραστατικού από την αιτούσα.

**ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ** τον δεύτερο καθού να παραδώσει στην αιτούσα αντίγραφα των καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε για τα παραπάνω διαστήματα.

**ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ** τον δεύτερο καθού στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων (300,00) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στη στο ακροατήριο του σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση αυτού στις 25-02-2019.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

(για